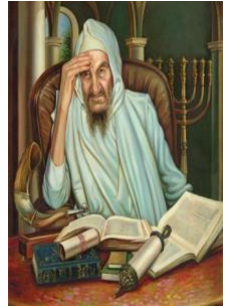

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
 העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יאשיהו יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
 ולרפואת הרב אפרים בן מחבובה, אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה, יהודה בן שרה,
 אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה.

להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל mahamardaniel@walla.co.il
 או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "מטות"

"ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא הבאים למלחמה זאת חקת התורה אשר צוה ה' את משה"
 ונשאלת השאלה, מדוע אלעזר הכהן אומר זאת? הרי ה' אמר למשה, מדוע משה לא אומר לבני
 ישראל כמו תמיד? ואפשר לראות בדברי רש"י יסוד גדול, לפי שבא משה לכלל כעס, בא לכלל
 טעות. שנתעלמו ממנו הלכות והיה צריך אלעזר הכהן לבוא ולדבר במקומו. ואם משה רבנו שהיה
 איש אלוקים נענש על הכעס, קל וחומר אנחנו שלא מתקרבים למשה רבנו לא נענש על הכעס? וצריך
 כל אדם לברוח מהכעס כמו שבורח מהאש.

ועוד דבר נפלא שאפשר לראות, ה' אומר למשה "אחר תאסוף אל עמיך" כלומר תנקום את נקמת בני
 ישראל לפני שאתה הולך לעולמך. ומיד אחר כך כתוב, "וידבר משה אל העם לאמר" כלומר אף על
 פי ששמע שמיתתו תלויה בדבר עשה בשמחה ובמהירות כי זה רצון ה' וציוויו. רואים אנו כמה כוח
 וכמה ביטחון ואמונה יש במשה רבנו, שגם שמיתתו תלויה בדבר, לא עשה זאת בעצבות וללא שום
 עיכוב, אלא עשה זאת במהירות ובשמחה כי זה רצון ה'.

ה' אמר למשה "נקם נקמת בני ישראל" ואילו משה אומר לעם ישראל "נקמת ה' במדין" ונשאלת
 השאלה, מדוע משה משנה את מה שה' אומר? ה' הרי אמר "נקמת בני ישראל" ואילו משה שינה
 ואמר "נקמת ה'" ? ומדוע? רואים אנו יסוד גדול, משה רבנו ידע שאם יגיד לבני ישראל שזוהי
 נקמתם, יכולים פחדנים או אנשים חלשים להגיד שהם מוחלים על כבודם ומוותרים על נקמה. אך אם
 משה רבנו אומר לכולם שזוהי "נקמת ה' במדין" אז על כבוד ה' לא מוחלים, משה רבנו יודע שעל
 כבוד שמיים לא מוחלים ולכן משנה ואומר להם שזוהי נקמת ה'. ורש"י מפרש את מעשה משה
 "שהעומד כנגד ישראל כאילו עומד כנגד הקדוש ברוך הוא" וכך בעצם אפשר להבין את משה מדוע
 שינה, על פי דברי רש"י משה התכוון שמי שנלחם כנגד ישראל, כאילו נלחם נגד ה' יתברך, ולכן
 נקמת בני ישראל זוהי בעצם נקמת ה' יתברך. וכמו שכתבו חז"ל בפרקי אבות "עשה רצונו כרצונו,
 כדי שיעשה רצונו כרצונו. בטל רצונו מפני רצונו כדי שיבטל רצון אחרים מפני רצונו".

איזור	כניסת השבת	יציאת השבת	ר"ת
ירושלים	19:25	20:16	21:10
ת"א	19:23	20:14	21:07
חיפה	19:26	20:16	21:10
באר שבע	19:23	20:14	21:07

העלון מוקדש לעילוי נשמת : אורלי בת סעידה, נוריה בת נעימה, חנה בת נוריה, רחל שירה בת תמו, קוקב בת אביגיל.
 שלמה בן נוארה, גרשון בן רחמה, עזרא בן אסתר, אהרון בן חזלה, שלום בן חנדן, חי בן ירדנה, חיים בן עיישה, אליהו בן
 מרים, אליהו בן רחל, חנניה בן אסתר, שמעון בן עיישה, משה בן גאולה, שלום בן יוסף, זכריה בן ורדה, חיים בן אסתר, יוחנן
 בן ביסקי.

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי:

פעם אחת בא הבבא סאלי לביתו של חתנו בירושלים להילולה של רבי חיים בן עטר "אור החיים הקדוש", ביקש הבבא סאלי להזמין לסעודה את הרב הגאון חיא שניאור זצוק"ל תלמידו, ואת הרב הצדיק רבי משה וובר זצוק"ל והרב הגאון רבי יהודה דייטש זצוק"ל שהיו מחסידיו של הבבא סאלי. בסעודה נתן הבבא סאלי כוס מלאה קוניאק לרבי משה והוא שתה. אחר כך נתן כוס מלאה לרבי יהודה, רבי יהודה לגם טיפה והניח את הכוס. הבבא סאלי ראה זאת, וביקש מחתנו להגיד לרבי יהודה שאם הוא רוצה להמשיך לחיות ולזכות לאריכות ימים שישתה את כל הכוס. חתנו התבייש לדבר כך אל האורח, אך רבנו חזר על המילים האלה שוב פעם וביקש להגיד לו את זה. ששמע רבי יהודה את דברי הבבא סאלי, העניין נגע לליבו, הוא לקח את הכוס ושתה עוד טיפה ושוב הניח את הכוס בטענה שהוא חולה לב ואינו מסוגל לשתות עוד. ולמרבה הצער התוצאה לא איחרה לבוא, וביום ו' אלול של אותה שנה נפטר רבי יהודה שהיה בן 52 שנה. וממשיכים לספר שלאותה סעודה הגיע תלמיד חכם שסבל מתסביכים שונים ומבעיות רבות, הן מצד הלימוד והן מצד האישה והמשפחה והן מצד הפרנסה. התלמיד החכם הזה היה בחצר הבית. ביקש הבבא סאלי מחתנו ללכת ולהכניס את התלמיד חכם לסעודה. הוא נכנס מבוייש כשבדיו בקבוק מים. הוא סיפר לרבנו על בעיותיו, רבנו מזג לו כוס ערק, אך התלמיד חכם סירב לשתות. רבינו לקח את הכוס ערק ואת הבקבוק מים והכה בניחותא שלוש פעמים על צדעיו של התלמיד חכם ואמר לו "עתה יכול אתה לשתות ועכשיו יתיישרו מחשבותיך ויסללו לפניך דרכים חדשות ותזכה לעלות ולהתעלות בכל ענייניך. ובאמת חייו של התלמיד השתנו מן הקצה אל הקצה..."

מתורתו של הרב יורם מיכאל אברג'ל זיע"א

פרשתנו פותחת במצוות הנדרים. כמו שנאמר "זהו הדבר אשר ציווה ה', איש כי ידור נדר לה' או הישבע שבועה לאסור איסור על נפשו לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה". כלומר, התורה הקדושה מזהירה שמי שנדר או נשבע לעשות דבר מה, לא יחלל דבריו כדברי חולין שאין בהן חשיבות, אלא ככל היוצא מפיו ימחר לעשות. וממה שנקטה התורה בלשון "זה הדבר" (ה הידיעה) משמע שעניין הנדרים וקיומם גבוה עד מאוד, וממילא גם אי קיום הנדר חמור עד מאוד. ולכן רוב בני האדם אפילו הרחוקים ביותר מהתורה והמצוות, יראים ביותר מלעבור על נדר או שבועה וזאת משום שנשמתם הקדושה חשה את גודל הפגם שבכך ויראה ממנו עד מאוד. כשאדם נודר לעשות דבר מה והוא מתעכב מלקיים את נדרו, נברא בשמיים מזיק נורא המקטרג עליו בכל עת וגורם לו נזקים רבים בכל תחומי החיים. ואפילו אם אדם זה בעל זכויות גדולות ועוסק רבות בתורה, אין די בכל אלו בכדי להגן עליו מן הקטרוג הגדול הרובץ עליו על עיכוב קיום נדרו. והראייה לכך: יעקב אבינו ע"ה. כאשר ברח לחרן מפני עשיו אחיו, בדרכו לשם נדר גדול לה' "אם יהיה אלוקים עמדי, ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש... וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך". אך למעשה גם אחרי שהשפיע לו ה' עושר רב, שכח יעקב אבינו לקיים את נדרו ולעשר מממונו הרב מעשר לה', ולכן החלו לבוא עליו צרות קשות ורעות בזו אחר זו כמובא במדרש. בתחילה עשו אחיו רדף אותו עם ארבע מאות איש עימו כדי להורגו, ואחר כך שרו של עשיו שנלחם עימו עד עלות השחר, אחר כך צרת דינה בתו, ולאחר מכן בסוף גם מתה רחל אשתו. הרי לך, שעל אף

זכותו העצומה של יעקב אבינו לא הועיל לו הדבר כאשר איחר את נדרו והתייסר משום כך ביסורים קשים עד שהאיר ה' את עיניו להזדרז ולשלם את נדרו.

הבעל שם טוב הקדוש

רבי ישראל היה מנהיגם של קבוצת צדיקים שפעלו בסתר בסביבת העיר הרקי. לצדיקים הנסתרים האלה היתה מטרה, לקרב את פשוטי העם שהיו עד אז בשולי החברה, ולהפיץ בציבור אהבת ישראל ואמונה פשוטה בקדוש ברוך הוא. אותם קבוצת צדיקים אלה היו מבחינת המראה החיצוני

אנשים פשוטים, בעלי עסקים, אנשי מלאכה, אך בפועל היו צדיקים קדושים אנשי מעלה. באחד הימים הגיעה לאוזני הבעל שם טוב שמועה על אברך עילוי, שקוראים לו ליפא, שסר מן דרך התורה. הוא ערך עליו בירור מקיף ואז התבררו לו פרטי חייו של אותו תלמיד חכם בשם ליפא. מסכת חייו של אותו בחור החלה בעיירה הרקי. שם נולד וגדל, שהיה ליפא נער החליט רבה של העיר הרקי, הרב הגאון רבי נחמן יצחק, להקים ישיבה לתלמידי חכמים מצויינים. מכל אותם אנשים בעיר בחר לו הרב רק 20 תלמידי חכמים בתורה. הרב השקיע בהם את מירב המאמצים כדי שיגדלו בתורה ויוכלו בעתיד לשמש בעצמם כרבנים וכראשי ישיבות. ליפא נחשב לבחיר התלמידים. תמיד היה מס' 1, הוא עלה על חבריו בידע ובחשק ללימוד התורה. כשהגיע ליפא לפרקו דאג לו רבו של הרקי אישית כאילו היה בנו, הוא אף המליץ עליו בפני הגביר הגדול ר' צדוק הלל שהיה בעליהן של אחוזות רבות בכל האיזור. הסיכום היה שליפא יהיה סמוך על שולחן חותנו שש שנים מרגע החתונה ויעסוק בתורה הקדושה, ולאחר מכן יחליט על המשך דרכו וחיו.

בתחילה הכל התנהל כשורה, הגביר פירנס כפי שהתחייב, ליפא למד כפי שהתחייב, כך 6 שנים. הבעיות החלו לאחר שש השנים שעברו, ליפא שהיה ניחן בראש מבריק ובחוש מסחר מחודד, קינא בגיסיו שנטלו חלק בניהול האחוזות. הוא החליט לשלוח ידו גם כן בעסקים. לכן לאחר 6 שנים שבהם עמד בהסכם ולמד תורה, ביקש ליפא מחותנו הגביר, להשתלב בעסקי האחוזות. וזה שהכיר ביכולות החתן הכשרוני לא רק שלא התנגד אלא גם מסר לידיו את אחת האחוזות הכי גדולות שלו כדי שינהל אותה. ליפא מהר מאוד הצליח בניהול האחוזות, אך במקביל החל לנטוש את תלמודו ואת דרך התורה. לצורך עסקיו נהג להיפגש עם הפריצים ועם בני האצולה שבסביבתו, וסגנון חייהם לכד את ליבו. הם גם כן נהנו מאוד מליפא, ונהגו להזמינו לאחוזתם למפגשים. לא חלף זמן והשמועה התפשטה בעיר: ליפא נטש את דרך היהדות. הוא החליף את לבושו והחל לנהוג כפריץ לכל דבר. השמועה הגיעה גם לאוזני רבה של הרקי. ברגע ששמע זאת חש צביטה בלב, לאחר מחשבות רבות שיגר לבית תלמידו שליח ובידו הזמנה לבוא אליו. "אולי בשיחה נרגשת פנים מול פנים אצליח להשיבו לדרך הישר" חשב בליבו רבה של הרקי. אולם כעבור זמן חזר השליח בפחי נפש. "ליפא סרב להגיע אליך הרב. אך הוא הזמין אותך אליו אם תרצה לבוא לראותו". רבה של הרקי החליט למחול על כבודו ולהגיע הוא בעצמו אל ליפא. כשהגיע לביתו של ליפא, התקבל על ידו בכבוד רב ומרשים, אך עצוב היה לרב לראות איך ליפא השתנה, הן במראה החיצוני והן בהתנהגותו. לאחר שערך סיבוב באחוזת הפטיר הרב בשקט "כמה עושר גשמי וכמה דלות רוחנית". כעבור ימים אחדים של מאמצים להסיט חזרה את התלמיד מדרכו החדשה, חזרו הרב ותלמידיו לביתם כיוון שלא הצליחו במשימתם. רבה של הרקי החליט מאז לקחת על עצמו לקרוא תהילים אחרי התפילה בשביל להציל את נשמתו של ליפא. בוקר אחד, לאחר תפילת שחרית, נשאר הרב עטוף בטלית ומעוטר

בתפילין עוד שעה קלה לקרוא תהילים כפי שהבטיח לעצמו בשביל ליפא. באותו בוקר הרב האריך יותר מידי בקריאתו, הוא לא הרגיש במתרחש סביבו, והמשיך בקריאת התהילים. הוא גם לא הבחין באיש שנכנס לפתע לבית המדרש, והתיישב מרחק לא רב ממנו. אנחה עמוקה בקעה מגרוננו בין פסוק לפסוק, הוא לא יכול היה לשכוח את תלמידו ליפא ואת התקוות שתלה בו. האיש נעץ בו מבט ולא הסירו. כשסיים רבה של הרקי את קריאתו, קרב אליו האיש ושאלו, רבי אינך מכירני? "הלא אני הוא תלמידך ליפא" אמר ופרץ בבכי.. גם התרגשותו של רבי נחמן יצחק היתה גדולה. הוא חיבק את תלמידו בהתרגשות רבה. לאחר מכן סיפר ליפא לרבו שהוא כבר 3 חודשים מנהל מסע של גלות כדי לכפר על חטאיו. רבי נחמן יצחק לא הבין דבר אחד, איך בדיוק ליפא שב בתשובה?

הבעל שם טוב, שמע על ליפא, ושלח את אחד הנסתרים הצדיקים, רבי עזריאל יוסף, שיתחבר אל ליפא "הפריץ" כדי להחזירו ולקרבו בחזרה לתורה. רבי עזריאל יוסף חיפש דרך לחדור אל אחוזתו של ליפא. באחד הימים הופיע בה והציע את עצמו לעבודה כאיש תחזוקה. "בקי אני במלאכות שונות ומגוונות וניראה לי שתוכלו להפיק ממני תועלת רבה" אמר רבי עזריאל לליפא. חיון של רבי עזריאל יוסף באחוזתו לא היו פשוטים כלל. היה עליו להתמודד עם חיי הוללות שהיו נוהגים בה. אבל הוא היה אדם איתן ויציב ברוחו ובדרכו והמציאות שסביבו כלל לא הפריעה למטרתו. רבי עזריאל הרבה ללמוד תורה ולהתפלל בכל רגע שאין עבודה. חוץ מהתפילות ולימוד התורה, הרבה רבי עזריאל לעזור לכלל הפועלים באחוזתו, ולאט לאט החל להיות חביב הפועלים בקרב האחוזת, אין איש שלא אהב אותו. שמו של רבי עזריאל התפרסם, כאיש שמשלב את לימוד התורה, מלאכת כפיים, וקיום המצוות, ומסביר פנים לכל אדם, שמו הגיע גם לליפא. באחד הימים זימן ליפא את רבי עזריאל לשיחה, בין השנים התפתחה שיחה מעניינת ולאט לאט נכנסו לדברי תורה. ליפא התרשם מאוד מהידע של "הפועל הפשוט" והתרגש כמה ידע יש לו בתורה. לאט לאט השיחות עם רבי עזריאל היו מתרחשות לעיתים קרובות יותר, ורבי עזריאל הצליח לאט לאט להחזיר את ליפא לתורה. עד שיום אחד נשבר ליפא מגעגועים ללימוד התורה והוא החליט לחזור בתשובה. רבי עזריאל הבחין שסיים את מטרתו והחליט לעזוב ולחזור חזרה לרבו הבעל שם טוב במז'יבז ואילו ליפא גם סיים את דרכו באחוזתו ויצא ל 3 חודשים גלות לכפר על מעשיו. בסופם הגיע לישיבה של רבו רבה של הרקי. הרב התרגש לראות אותו חזרה. ליפא וגם רבה של הרקי לא ידעו שמי שבעצם גרם לחזרתו בתשובה של ליפא היה לא אחר מאשר הבעל שם טוב הקדוש שצפה ברוח קודשו ושלח את רבי עזריאל שיעזור לו לשוב לצור מחצבתו - התורה הקדושה.

לזיכוי הרבים והפצת העלון ולהקדשות לעילוי נשמת/לרפואה, או לקבלת חידוש יומי ניתן לפנות למספר : 0523458725 או במייל : mahamardaniel@walla.co.il

"כששני אנשים נפגשים יחדיו, סימן הוא מההשגחה העליונה כי לכל אחד מהם יש מה ללמוד מזולתו".

(הבעל שם טוב הקדוש)

שבת שלום ומבורך